

[Iver Poulsen.]

der i 1959 blev stiftet til udgivelse af Danmarks nyeste historie, og det siges endvidere, at udgiverselskabet er opmærksom på, at der må vises rimelige diskretionshensyn over for endnu levende personer. Det er vi meget tilfredse med, idet vi såvel ved fremsettelsen som ved første behandling netop understregede meget stærkt, at vi ikke ønskede den anonymitet brudt, som er en livsnødvendighed for de mennesker, der under besættelsen netop fik pålagt de allertungeste opgaver. Men når det videre hedder i betænkningen, at hensynet til statens sikkerhed og vore forpligtelser over for NATO kan sætte en vis grænse for udgiverselskabets adgang til kildemateriale, vil jeg dertil straks sige, at vi naturligvis ikke havde troet, at vi med vort forslag kunne bringe statens sikkerhed i fare eller foretage os noget som helst, som kunne stride mod vore forpligtelser over for NATO, og det kan vi ikke se at forslaget gør.

Forslagets punkt a., som jo omhandler de grove beskyldninger, der er kommet frem under Hjaltsagens behandling for landsretten, omtales, som jeg har nævnt, ikke med et eneste ord i udvalgsbetænkningen. Derfor må vi gå ud fra, at udvalget er enigt med den højtærede forsvarsminister, når han den 24. januar i år her i tinget udtalte, at der er skabt fuld klarhed om disse spørgsmål, og der ingen sag er længere. Vi deler ikke denne opfattelse, for vi kan ikke anerkende, at auditorundersøgelsen i sagen var tilbunds gående nok. Nu vil vi naturligvis ikke på nogen måde give det udseende af, at auditorundersøgelsen ikke er foretaget nøjagtigt, som en sådan undersøgelse skal foretages; men vi forstår ikke, at en sådan undersøgelse kan være tilbunds gående, når den mand, mod hvem så alvorlige beskyldninger er rettet, end ikke bliver afhørt. Hvis en laverestående befalingsmand, f. eks. en sergent, i ophidselse kommer til at bruge ukvemsord over for en menig soldat, bliver dog først og fremmest den mand, mod hvem beskyldningerne er rettet, afhørt ved en auditorundersøgelse, og her er jo ikke tale om blot brugen af ukvemsord, her er tale om noget ganske andet. Og hvis man skal tilslutte sig den højtærede forsvarsministers opfattelse, at der er sket en opklaring til bunds, må man også

gå ud fra, at de beskyldninger, så grove de end har været, der er rettet mod oberst Schjødt-Eriksen, kun beror på rygter og løs snak. Men hvis det er tilfældet, står vi også uforstående over for, at det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, da de voldsomme beskyldninger kom frem i landsretten, kunne udtale til flere dagblade eller i hvert fald til ét og gengivet i flere, at nu kunne oberst Schjødt-Eriksen kun gøre dansk forsvar én tjeneste, én eneste tjeneste, — underforstået at forsvinde. Hvis alt det, der er sagt om oberst Schjødt-Eriksen, kun er rygter og løs snak, er det en meget alvorlig opfordring at rette til en mand, hvis rygter er pletfrit.

Med hensyn til forslaget punkt b., som omhandler en undersøgelse af forholdet mellem den lille generalstab og modstandsbevægelsen, vil jeg gerne gøre opmærksom på generalmajor Højland Christensens udtalelser til Jyllands-Posten den 25. januar i år. Dér siger generalen, at det netop i dr. Hæstrups bog udtrykkeligt står, at Truelsern i Stockholm over for Nordentoft gav meddelelse om, at Højland Christensen var udtådt af M-udvalget på grund af illoyalitet og kompetenceoverskridelser. Det er noget, vi alle sammen ved, at en beskyldning for illoyalitet og kompetenceoverskridelser i den tid var en alvorlig beskyldning, og general Højland Christensen har ret, når han siger, at en sådan beskyldning i den tid måtte betyde livsfare for den mand, mod hvem beskyldningen var rettet. Det står i dr. Hæstrups bog. General Højland Christensen går endog så vidt offentligt at bruge så stærkt et ord som løgn, idet han udtaler, at beskyldningen for illoyalitet mod ham er løgn.

Sådan står det at læse i dagspressen, som generalen har udtalt sig til, og han siger videre her, at det ikke var ham, men den lille stab, som var illoyal. Sådanne ord fra en general kan man ikke fuldstændig se bort fra, mener vi, og det burde være grund nok til at foretage den undersøgelse, vi har foreslået af forholdet mellem den lille generalstab og modstandsbevægelsen.

Dertil kommer, at en anden general nu har beskyldt en tjenstgørende oberst, oberst Fæddersen, og daværende nedkastningschef Jens Toldstrup for at tale usandt, men generalen tilføjer, at det kommer vi tilbage